

Puterea Iertării

E.J. Waggoner

Introducere

Aceste cuvinte scrise de E.J. Wagoner în 1894 conțin un principiu puternic. Trebuie să fie citite cu atenție, deoarece ne vorbește despre gândurile lui Dumnezeu care nu sunt naturale pentru noi pentru că gândurile noastre nu sunt gândurile lui Dumnezeu prin natura. Isaia 55:8-9

Percepția umană a iertării este aceea că atunci când o persoană încalcă legea de bunătatea față de tine și nu te tratează pe tine sau pe cei pe care îi iubești corect, acolo este o dorință puternică de dreptate care se manifestă printr-o anumită pedeapsă asupra celui care a călcat. Cel care a încălcat legea prin schimbările în atitudinea lor față de transgresor, Iertare în acest context, este să lăsăm sentimentele de furie și amărăciune care le-am avea spre transgresor. Înregistrarea greșelilor lor este plasată în fundal, dar nu este uitată în cazul în care persoana ar putea călca legea în viitor. Viața revine la normal și ce a făcut greșit este uitat atâta timp cât persoana nu încălca legea din nou. Păcatul nu este complet uitat protejându-ne astfel împotriva unor posibile încălcări viitoare.

Iertarea lui Dumnezeu este complet diferită. El nu se schimbă în dragostea Lui pentru noi când călcăm legea. Când Dumnezeu ne iartă și îl credem, noi suntem cei care suntem schimbați. În Cuvântul lui Dumnezeu iertător exista viața. Când Dumnezeu iartă, sa credem în faptul că iertarea aduce viață nouă în suflet pentru a-l împiedica pe păcătos de la căderea din nou.

Înțelegerea iertării adevărate este vitală pentru a înțelege cum putem învinge păcatul. De asemenea, este vital să înțelegem judecata lui Dumnezeu pentru că citim.

Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău. 1Corintieni 13:4-5

Dragostea nu păstrează niciun inventar al greșelilor făcute împotriva ei. Să ne ne lăsăm de inventarierea greșelilor făcute împotriva noastră de către alții și să iertăm așa cum este Dumnezeu ne-a iertat.

Adrian Ebens

„Și iată că I-au adus un slăbănog, care zăcea într-un pat. Isus le-a văzut credința și a zis slăbănogului: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!” Și iată că unii din cărturari au zis în ei înșiși: „Omul acesta hulește!” Isus, care le cunoștea gândurile, a zis: „Pentru ce aveți gânduri rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne? A zice: ‘Iertate îți sunt păcatele’ sau a zice: ‘Scoală-te și umblă?’ Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele –, Scoală-te”, a zis El slăbănogului, „ridică-ți patul, și du-te acasă.” Slăbănogul s-a sculat și s-a dus acasă. Când au văzut noroadele lucrul acesta, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, care a dat oamenilor o astfel de putere.” Matei 9:2-8

Una dintre cele mai frecvente expresii pe care trebuie le auzim în rândul celor care profesază ca sunt creștini atunci când vorbesc despre lucruri religioase, este aceasta: „Pot înțelege și cred așa ceva ca Dumnezeu va ierta păcatul, dar îmi este greu să cred că El mă poate feri și pazi să nu păcătuiesc.” O astfel de persoană încă are de învățat ce înseamnă când Dumnezeu vorbește de iertarea păcatelor. Este adevărat că persoanele care vorbesc în acest fel au adesea o măsură de pace și cred că Dumnezeu a iertat sau iartă păcatele lor, dar prin incapacitatea de a înțelege puterea iertării, ei se privează de multe binecuvântări de care s-ar putea bucura.

Ține în minte declarația cu privire la aceste lucruri „acestea sunt scrise, ca să crezi că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și că crezând, să aveți viață în numele Lui, “nu ca pur și simplu doar miracolul înaintea noastră. Cărturarii nu credeau că Isus poate ierta păcatul. Pentru a arată că a avut putere să ierte păcatele, l-a vindecat pe omul paralizat. **Acest miracol a fost făcut în scopul expres al ilustrării actului de iertare a păcatului și demonstrându-i puterea.** Isus a spus bărbatului paralizat: „Scoală-te, ia-ți patul și du-te la casa ta”, ca ei și noi să putem cunoaște puterea lui de a ierta păcatul. Prin urmare, puterea manifestată în vindecarea acestui om este puterea conferită în iertarea păcatului.

Rețineți, în special, că efectul cuvintelor lui Isus a continuat după ce ele au fost rostite. Au făcut o schimbare în bărbat, iar această schimbare a fost permanentă. Așa trebuie să fie și în iertarea păcatului. Ideea comună este că atunci când Dumnezeu iartă păcatul, schimbarea este în sine și nu în om. Este ideea că Dumnezeu în sfârșit încetează în cele din urmă să aibă ceva

împotriva celui care a păcătuit. Dar acest lucru sugerează că Dumnezeu a avut o problema cu omul, ceea ce nu este cazul. Dumnezeu nu este om; el nu tine dușmănie în inima Lui și nici nu adăpostește sentimente de răzbunare. **Nu este datorită faptului că Dumnezeu are un sentiment de ura în inimă împotriva păcătosului și acum îl iartă, ci pentru că păcătosul are ceva în inima lui. Dumnezeu este în regulă, omul nu este în regula, prin urmare Dumnezeu iartă pe om, ca și el să fie în regulă.**

Când Isus, ilustrând iertarea păcatului, i-a spus omului: „Scoală-te, ia-ți patul tău și du-te la casa ta”, bărbatul s-a ridicat ascultând de vocea Lui. **Puterea care a fost în cuvintele lui Isus, l-a ridicat și l-a făcut bine.** Acea putere a rămas în el și a fost în puterea aceasta care i-a fost dată îndepărtând paralizia prin care a umblat în tot timpul următor, cu condiția, desigur, că a păstrat credința. Acest lucru este ilustrat de psalmist, când spune: „Eu am așteptat cu răbdare pe Domnul; și s-a înclinat spre mine și mi-a auzit strigătul. El m-a scos dintr-o groapă oribilă, din mocirla îngrozitoare și mi-a pus picioarele pe o stâncă și mi-a stabilit căile.” Ps. 40:1, 2.

Există viață în cuvintele lui Dumnezeu. Isus a spus: „Cuvintele pe care le rostesc sunt duh și sunt viață.” Ioan 6:63. Cuvântul primit în credința aduce Duhul și viața lui Dumnezeu în suflet. Deci atunci când sufletul penitent aude cuvintele: „Fiule, inveselește-te, păcatele tale îți sunt iertate” și primește aceste cuvinte ca pe cuvintele vii ale Dumnezeului cel viu, el este un om diferit, pentru că a început o nouă viață în el. Este puterea iertării lui Dumnezeu și numai asta este care îl ferește de păcat. Dacă continuă în păcat după ce a primit iertarea, se datorează faptului că nu a înțeles cu adevărat plinătatea binecuvântării care i-a fost dată prin iertarea păcatelor sale.

În cazul de dinaintea noastră, bărbatul a primit o nouă viață. Starea lui paralizată era pur și simplu deteriorarea vieții naturale. Era parțial mort. Cuvintele lui Hristos i-a dat viață proaspătă. Dar această viață nouă care a fost dată trupului său și ceea ce i-a permis să meargă nu era decât o ilustrare, atât pentru el, cât și pentru cărturari, despre viața nevăzută a lui Dumnezeu pe care a primit-o în cuvintele: „păcatele tale îți vor fi iertate”, ceea ce l-a făcut o creatură nouă în Hristos.

Cu această ilustrare simplă și clară înaintea noastră, am putea înțelege unele dintre cuvintele apostolului Pavel, care altfel sunt „greu de înțeles”. Citiți pentru prima dată Col. 1:12-14 „mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor”. A se vedea aceeași afirmație cu privire la răscumpărare prin sângele lui Hristos, în 1 Petru 1:18, 19; Apocalipsa 5:9.

Marcați două puncte, avem răscumpărarea prin sângele lui Hristos și aceasta răscumpărarea este iertarea păcatelor. Dar sângele este viața. Vezi Gen. 9:4; Apocalipsa 17:13, 14. Prin urmare, Col. 1:14 ne spune cu adevărat că avem răscumpărare prin viața lui Hristos. Dar nu spune Scriptura că suntem împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului său? Da spune și asta este chiar ceea ce este învățat aici. Hristos „S-a dat pe sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpe de orice nelegiuire”. Titus 2:14. El „S-a dat pentru păcatele noastre”. Galateni 1:4. Dându-se pe Sine, El Își dă viață. În vărsarea sângelui Său, El își varsă viața. Dar renunțând la viața Lui, El ne-o dă nouă. Aceasta viața este neprihănirea, chiar neprihănirea perfectă a lui Dumnezeu, astfel încât atunci când o primim suntem „făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El”. Este primirea vieții lui Hristos, prin botezarea în moartea Lui ce ne împacă cu Dumnezeu. Astfel, „ne îmbrăcăm cu omul nou care este creat după Dumnezeu în neprihănire și adevărată sfințenie”, „după chipul Lui care a creat pe el.” Efeseni 4:24; Col. 3:10

Acum este posibil să citim Rom. 3:23-25 și constatăm că nu este atât de dificil: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu; a fi justificat [adică făcut neprihănit sau împlinatori ai Legii] în mod liber prin harul său prin mântuirea care este în Hristos Isus; pe care Dumnezeu și-a propus să fie o jertfa de ispășire prin credința în sângele său, pentru a-și declara neprihănirea în iertarea [trimiterea] păcatelor trecute, prin răbdarea lui Dumnezeu.”

Toți au păcătuit. Întreaga viață a fost păcat. Chiar și gândurile au fost rele. Marcu 7:21 Iar a gândi carnal este moartea. Prin urmare, viața păcatului este o moarte vie. Dacă sufletul nu este eliberat de aceasta, va sfârși în moartea veșnică. În om nu există nici o putere să scoată neprihănirea din legea sfântă a lui Dumnezeu, De aceea, Dumnezeu, în mila Sa, pune propria Sa neprihănire

asupra tuturor celor care cred. El ne face drepti ca un dar gratuit din bogățiile harului Său. El face aceasta prin cuvintele Sale, căci El declară vorbește neprihănirea în toate și asupra tuturor care au credința în sângele lui Hristos, în El este dreptatea lui Dumnezeu, „căci în El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii trupește.” Și aceasta declarație sau vorbire a dreptății lui Dumnezeu asupra noastră, este iertarea sau înlăturarea păcatului. Astfel, Dumnezeu înlătură viața păcătoasă, punându-și propria viață neprihănită în locul ei. Și aceasta este puterea iertării păcatului. Este „puterea unui vieți nesfârșite”.

Acesta este începutul vieții creștine. Este primirea vieții lui Dumnezeu prin credință. Cum se continuă? - Doar așa cum ai început. „Așa cum ați primit voi Pe Hristos Iisus Domnul, deci umblați în El.” Col. 2:6. Căci „cei drepti vor trăi prin credință.” Secretul de a trăi viața creștină este pur și simplu acela de a ține strâns de viață care, primită la început, iartă păcatul.

Dumnezeu iartă păcatul luându-l. El îndreptățește pe cel rău făcându-l evlavios. El împacă păcătosul rebel cu el însuși, îndepartându-i rebeliunea, și făcându-l un subiect fidel și care respectă legea.

Se spune uneori: „Dar este dificil să înțelegem cum putem avea viața lui Dumnezeu ca fapt real; nu poate fi real, pentru că, prin credință, o avem.” Deci a fost prin credință că bietul om paralizat a primit o viață și o forță nouă; dar a fost puterea lui mai puțin reală? Nu a fost un fapt real că a primit putere? „Nu poți înțelege”? Desigur că nu, căci este o manifestare a „dragostea lui Dumnezeu care trece cunoașterea”. Dar este posibil să credem și să ne dăm seama de faptul acesta, și atunci vom avea o viață eternă în care să studiem minunea aceasta. Citește din nou și din nou povestea vindecării omului paralizat și meditează la ea până când este o realitate vie pentru tine, și amintește-ți asta „acestea sunt scrise pentru a putea crede că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând vei avea viață prin numele Lui.”